

трети — отъ страхъ мрѣтво-жълти, като сминѣ.
Сякашъ, бѣ настала смъртъ и черна чума.
Братъ не смѣйше съ брата дума да продума,
синѣтъ отъ баща си треперѣше бледъ;
измѣната — призракъ изъ тъмниятъ адъ, —
шушнѣше зловещо и ужасѣтъ смѣйше;
вжжето неспирно се съ нѣщо люлѣйше.
Страхѣтъ бѣ на всички лицата вапцалѣ
и своятъ позоренѣ печатъ бѣ имъ далѣ.

Въ това подло време, въ балканскитѣ габри,
войскитѣ фанаха Караджата храбри.

Той бѣше юнака съ горещата кръвъ,
Караджа храбри, въвъ биткитѣ прѣвъ,
мждрецъ въвъ съвета, орелъ въ планината,
на четата гордостъ, слава на борбата,
на Хаджи-Димитра съратникъ и братъ,
като него храбъръ, като него младъ.
Чувства сѣ велики въ двамата горѣха,
на сжщото знаме служители бѣха,
на сжщата мисълъ живъ образъ и плѣтъ:
единъ бѣ главата, другиятъ — умѣтъ,
единъ бѣше вожда, другиятъ — кърмачѣтъ,
къмъ смъртъта готови еднакво да крачатъ,
Караджата бѣше свързанъ, окованъ,
окръженъ отъ мръсна и свирепа сганъ
кръвници, остатки отъ разбити орди,
що ги на вжжето завличаха горди.
Самъ-си отъ борцитѣ боя преживялъ,
разбитъ, злополученъ, съ кръвъ оплисканъ цѣлъ,